

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. София, 09 ноември 2022 г.

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ

ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ

ТАТЯНА ГРОЗДАНОВА

при секретар Марияна Петрова, при становището на прокурора П. Долапчиев, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 340 по описа за 2021 г.

Производството по реда на чл. 346, т. 1 от НПК е образувано по подадени касационен протест на прокурор при Апелативна специализирана прокуратура и по касационни жалби от подсъдимите Д. П. И., Б. Е. Х.-П. и П. Г. Д. лично и чрез защитниците им, срещу въззивна присъда от 06.07.2020 г. по ВНОХД № 314/2019 г. на Апелативния специализиран наказателен съд.

В протеста се релевират всички касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Конкретно се заявява, че присъдата на въззивната инстанция в частта, с която тримата подсъдими са оправдани, е незаконосъобразна, постановена в нарушение на материалния закон, който е приложен неправилно; при съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като не са спазени изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, което довело до ограничаване правото на обвинението като страна в процеса; наложените наказания и на тримата подсъдими са явно несправедливи, тъй като не са взети предвид превесът на отегчаващите над смекчаващите отговорността обстоятелства, формата на съучастие на всеки един от подсъдимите, степента на обществена опасност на деянието и дейците и подбудите за извършване на деянието.

Иска отмяна на присъдата в частта, с която тримата подсъдими са оправдани и връщане на делото за ново разглеждане на въззивната инстанция от друг състав.

В допълнение към протеста се настоява, че въззивният съд не е извършил изискуемата от процесуалния закон всестранна и обективна оценка на релевантните факти, не само поотделно, но и в тяхната взаимна връзка и така е достигнал до неправилния извод, че поисканият от подсъдимите подкуп не е в размер на 500 000 евро. Това твърдение според държавното обвинение се подкрепя от показанията на свид. В. и обясненията на подс. Д., които са в кореспонденция и със събраните доказателства за срещата, проведена между тримата подсъдими, на 11.04.2018 година.

По отношение на претендираното нарушение на закона се сочи, че същото следва да бъде разгледано единствено в контекста на това дали извършената оценка на събраните по делото доказателства е довела до правилно приложение на материалния закон или не. В тази насока се твърди, че въззивният съд не е

приложил правилно закона, като е приел, че подсъдимите са извършили деяния с правна квалификация по чл. 302 от НК вместо по чл. 302а от НК, което се доказвало от показанията на строителните предприемачи и представители на строителни фирми – свидетелите Д. И., А. П., П. М., И. М., С. Д. и др.

Поддържа се искането за отмяна на присъдата в частта, с която тримата подсъдими са оправдани и връщане на делото за ново разглеждане на въззивната инстанция от друг състав.

Касаторът И. чрез защитата си релевира всички касационни основания. Основните оплаквания са, че въззивният съд не е отговорил на множество възражения на защитата, при анализа на доказателствата е допуснал превратното им и тенденциозно тълкуване и е нарушил чл. 14 от НПК. Твърди се, че присъдата е постановена от незаконен съдебен състав, като е налице и грубо нарушаване на презумпцията за невинност.

Прави се искане за отмяна на присъдата и постановяване на оправдателен съдебен акт, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане или намаляване на наказанията.

Касаторът П. заявява чрез защитата си, че оспорваната присъда е постановена в нарушение на закона, при съществено нарушение на процесуалните правила и при явна несправедливост на наложените наказания. Излага съображения за липсата на отговор на множество възражения на защитата и за допуснати нарушения на чл. 13 и чл. 14 от НПК, тъй като по време на процеса са отхвърлени множество доказателствени искания, имащи съществено значение за разкриване на обективната истина. Твърди, че изцяло са игнорирани доказателства, опровергаващи обвинението, без да е изложена аргументация за това. Оспорват се изводи на въззивния съд, за които се твърди, че са направени в нарушение на чл. 177 НПК единствено на базата на СРС. В тази връзка се сочи, че разрешаването за използване на СРС е незаконно, тъй като в прилагането им е участвал некомпетентен орган. Твърди се, че присъдата е постановена от незаконен и зависим съдебен състав. Релевират се доводи за нарушение на чл. 6 от ЕКПЧ, които се обосновават с ограничен достъп до доказателства в секретно деловодство, отказ от предоставяне на цялата преписка по допускането и използването на СРС и нарушение на „равенство на средствата“. В тази насока са цитирани решения на ЕСПЧ – *Natunen v. Finland*, *Matyjek v. Poland*, *Leas v. Estonia*.

По приложението на материалния закон се излагат доводи за наличието на провокация към подкуп.

Иска отмяна на въззивния съдебен акт и постановяване на оправдателен такъв, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане или намаляване на наложените наказания.

Касаторът Д. заявява чрез защитата си, че атакуваната присъда е постановена при нарушение на закона, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при явна несправедливост на наложените наказания. В подкрепа на заявеното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК се твърди, че съдът е допуснал нарушение на чл. 13 и чл. 14 от НПК. В тази връзка излага подробни съображения, че е нарушено правото му на защита, тъй като въззивният съд е изградил вътрешното си убеждение на базата на обясненията му, които са приобщени в

противоречие с разпоредбата на чл. 279, ал. 4 от НПК (тъй като обвинението в досъдебната фаза няколкократно е било изменяно, но обвиняемият не е депозирал нови обяснения). Във връзка с приетото, че подсъдимият е улеснил подс. И. да поиска сумата от 250 000 евро, защитата счита, че доказателствата по делото не са ценени съобразно действителното им съдържание, а им е придадено такова, каквото в действителност нямат. Твърди се, че по делото липсват данни за проведения разговор до лекия автомобил, както и за поискания от подс. И. подкуп, като се сочи, че доказателствената липса се запълва с лични съждения на въззивния съдебен състав, основани на данни, получени от СРС.

По приложението на материалния закон се мотивира теза, че е налице провокация за подкуп от страна на свид. В..

По отношение на претендираната явна несправедливост на наложеното наказание се изтъква, че съдебният състав не е взел предвид чистото съдебно минало на подсъдимия, липсата на започнали и не приключили наказателни производства, влошено здравословно състояние, обвинението в помагачество, а не в извършителство и обществено ползната дейност, която е извършвал до момента на задържането му.

Иска отмяна на въззивната присъда и постановяване на оправдателен съдебен акт, алтернативно определяне на наказанието при условията на чл. 55 от НК и прилагане на разпоредбата на чл. 66 от НК.

В съдебното заседание прокурорът от ВКП поддържа протеста и изложените в него съображения. Счита, че са налице касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Моли атакувания съдебен акт да се отмени и делото да се върне за ново разглеждане от въззивната инстанция, алтернативно – присъдата да бъде оставена в сила, тъй като жалбите на подсъдимите са неоснователни.

Подсъдимата Д. И. се явява, представлява се от защитници, които поддържат касационните жалби по изложените в тях съображения. Поставя се фокус върху обстоятелството, че АСНС незаконосъобразно и неправилно е приел заключенията на едни и същи вещи лица, които по абсолютно идентични задачи дават коренно различни заключения, веднъж пред първа инстанция и веднъж пред въззивния съд, като считат, че изобщо съдебният състав не се е аргументирал защо изготвената за техния състав експертиза е била приета. Представено е и писмено становище.

Пледират за отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимата, или връщане делото за ново разглеждане. Молят да не се уважава протеста на прокуратурата.

В лична защита подсъдимата И. излага твърдението си, че е невинна, фокусира се върху допуснати съществени процесуални нарушения, включително при образуването на досъдебното производство и при задържането ѝ. Предлага собствен анализ на доказателствата и доказателствените средства, като в заключение моли да бъде оправдана.

Подсъдимата Б. П. се явява, представлява се от защитник, който моли съда да остави без уважение касационния протест и да уважи жалбите на подсъдимите. Поставя акцент върху липсата на мотиви и постановяване на присъдата от незаконен съдебен състав. Представя писмено становище.

В лична защита подсъдимата П. се присъединява към адвокатите си, поддържа касационната жалба, допълненията към нея и всички възражения, които са правили защитниците ѝ от самото начало на наказателното производство. Излага своите съображения, че е лишена от правни средства за ефективна съдебна защита. Обосновава се с това, че проверяваната присъда е постановена от административния ръководител на АСНС и двама командировани с негова заповед съдии. Моли за отмяна на присъдата и постановяване на оправдателен съдебен акт, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане на съответната долна инстанция.

Подсъдимият П. Д. се явява, представлява се от защитник, която поддържа жалбите по изложените в тях аргументи. В тази връзка излага мотивирани съображения. Акцентира се върху допуснатото според защитата абсолютно процесуално нарушение, обективизирано в позоваването в мотивите на въззивния съд на депозираните обяснения на подсъдимия в хода на ДП, дадени преди изменение на обвинението по реда на чл. 225 НПК. Сочи се, че те не могат да бъдат ползвани, съгласно чл.287, ал.4 НПК, тъй като след изменението на обвинението няма дадени нови обяснения.

Прави искане за отмяна и връщане на делото за ново разглеждане на нов състав на АСНС, алтернативно признаване на подсъдимия за невиновен, тъй като е налице абсолютна провокация към подкуп.

В лична защита подсъдимия Д. се придържа към казаното от защитника му и моли да се приеме допълнението към касационната жалба, като излага своята позиция. Моли за отмяна на присъдата на АСНС, връщане на делото за ново разглеждане или постановяване на акт, с който да бъде оневинен.

При последната си дума подс. И. моли да бъде оправдана и да бъде свободна.

При последната си дума подс. П. моли да бъде оправдана и ако това не е възможно, да бъде върнато делото за гледане от безпристрастен съд.

При последната си дума подс. Д. моли да бъде оправдан.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347 ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № 23/15.04.2019 г. по НОХД № 2617/2018 г. на Специализирания наказателен съд подсъдимите:

1. Д. И. е призната за виновна за това, че в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – кмет на Район „Младост“, Столична община, като извършител, в съучастие с Б. Е. Х.-П. и П. Г. Д. - помагачи, е поискала дар – сумата от 187 500 евро, който не ѝ се следва от А. И. В. – управител на „Ваклин Груп“ ЕООД, за да извърши действия по служба, като подкупът е в особено големи размери, представлява особено тежък случай и е извършен чрез изнудване на А. И. В., посредством злоупотреба със служебно положение – престъпление по чл. 302а, вр. чл. 302, т. 1 и т. 2, вр. с чл. 301, ал.1, пр. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, за което са ѝ наложени наказания: „лишаване от свобода“ за срок от 20 години; „глоба“ в размер на 10 000 лева; „лишаване от право да заема държавна или общинска длъжност, свързана с упражняване на властнически правомощия“ за срок от 20 години; „лишаване от право да се

упражнява професия или дейност в рамките на държавни или общински институции, учреждения или предприятия" за срок от 20 години и конфискация на недвижим имот, парични средства по банкови сметки и леки автомобили.

На основание чл. 304 от НПК съдът е оправдал подсъдимата по конкретни части от внесеното обвинение, както и по обвинението по чл. 26 от НК и по правната квалификация по чл. 301, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

2. Б. П. е призната за виновна за това, че чрез фактически действия, умишлено улеснила извършителя Д. П. И., като длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – кмет на Район „Младост“ – Столична община, да поиска дар – сумата от 187 500 евро, който не ѝ се следва от А. И. В. – управител на „Ваклин груп“ ЕООД, за да извърши действия по служба, като подкупът е в особено големи размери, представлява особено тежък случай и е извършен чрез изнудване на А. И. В., посредством злоупотреба със служебно положение и деянието е извършено в съучастие с П. Г. Д. като помагач – престъпление по чл. 302а, вр. чл. 302, т. 1 и т. 2, вр. с чл. 301, ал. 1, пр. 1, вр. с чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 от НК, за което са ѝ наложени наказания: „лишаване от свобода“ за срок от 12 години; „глоба“ в размер на 12 000 лева; „лишаване от право да заема държавна или общинска длъжност, свързана с упражняване на властнически правомощия" за срок от 12 години; „лишаване от право да се упражнява професия или дейност в рамките на държавни или общински институции, учреждения или предприятия" за срок от 12 години и конфискация на недвижим имот, парични средства по банкови сметки, лек автомобил и дружествен дял в търговско дружество.

На основание чл. 304 от НПК съдът е оправдал подсъдимата по конкретни части от внесеното обвинение, както и по обвинението по чл. 26 от НК и по правната квалификация по чл. 301, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 от НК.

3. П. Д. е признат за виновен за това, че чрез отстраняване на спънки и чрез фактически действия, умишлено улеснил извършителя Д. П. И. като длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – кмет на Район „Младост“, Столична община, да поиска дар – сумата от 187 500 евро, който не ѝ се следва от А. И. В. – управител на „Ваклин груп“ ЕООД, за да извърши действия по служба, като подкупът е в особено големи размери, представлява особено тежък случай и е извършен чрез изнудване на А. И. В., посредством злоупотреба със служебно положение и деянието е извършено в съучастие с Б. Е. Х.-П. като помагач – престъпление по чл. 302а, вр. чл. 302, т. 1 и т. 2, вр. с чл. 301, ал. 1, пр. 1, вр. с чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 от НК, за което са му наложени наказания: „лишаване от свобода“ за срок от 15 години; „глоба“ в размер на 15 000 лева; „лишаване от право да заема държавна или общинска длъжност, свързана с упражняване на властнически правомощия" за срок от 15 години; „лишаване от право да се упражнява професия или дейност в рамките на държавни или общински институции, учреждения или предприятия" за срок от 15 години и конфискация на парични суми по банкови сметки и лек автомобил.

На основание чл. 304 от НПК съдът е оправдал подсъдимия по конкретни части от внесеното обвинение, както и по обвинението по чл. 26 от НК и по правната квалификация по чл. 301, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 от НК.

С въззивна присъда от 06.07.2020 г. по ВНОХД № 314/2019 г. Апелативният специализиран наказателен съд е отменил присъдата на първоинстанционния съд и е постановил нова, с която подсъдимите:

- Д. И. е призната за виновна за това, че в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – кмет на Район „Младост“, Столична община, като извършител, в съучастие с Б. Е. Х.-П. и П. Г. Д. – помагачи, е поискала и приела дар, който не ѝ се следва от А. И. В. – управител на „Ваклин груп“ ЕООД и „Ваклин груп - Камбаните“ ЕООД, а именно за времето от 16.03.2018 г. до 19.03.2018 г. е поискала сумата от 250 000 евро, за да извърши действия по служба, като за времето 11.04.2018 г. – 13.04.2018 г. е намалила размера на така поискания дар от 250 000 евро на сумата от 187 500 евро с левова равностойност 366 718,13 лева, платима на части, за да извърши действия по служба, и на 17.04.2018 г. е приела сумата от 70 000 евро с левова равностойност 136 908,10 лева (съставляваща първата част от поискания наследващ ѝ се дар, получена от помагача П. Г. Д.), за да извърши действия по служба, като подкупът е в големи размери и е извършен чрез изнудване на А. И. В., посредством злоупотреба със служебно положение – престъпление по чл.302, т. 1, т. 2 и т. 4, вр. б. „а“, вр. с чл. 301, ал. 1, пр. 1 и 2, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, за което са ѝ наложени наказания: „лишаване от свобода“ за срок от 8 години; „глоба“ в размер на 15 000 лева; „лишаване от право да заема държавна или общинска длъжност, свързана с упражняване на властнически правомощия“ за срок от 10 години и „лишаване от право да се упражнява професия или дейност в рамките на държавни или общински институции, учреждения или предприятия“ за срок от 10 години.

На основание чл. 304 от НПК съдът е оправдал подсъдимата за това подкупът да е осъществен при условията на продължавано престъпление с три отделни деяния; в това за времето 11.04.2018 г. – 13.04.2018 г. да е увеличила размера на първоначално поискания подкуп на 500 000 евро, с левова равностойност 977 915 лева; в това действията ѝ по служба да са били свързани с последващи административни процедури - съобщаване на издадено разрешение за строеж, откриване на строителна линия и определяне на строителна линия и ниво, разрешаване ползването на строежа във връзка с УПИ III-1381, VIII-1381 и УПИ IV в кв.40, местност ЖГ „Камбаните – Младост 4“, район „Младост“ – Столична община, както и да са се отнасяли и до следните имоти: УПИ I – 44, 263, 266, 351, 376, кв.38, местност ЖГ „Камбаните – Младост 4“ и УПИ II-267, 352, кв.37, местност ЖГ „Камбаните-Младост 4“, собственост на „Ваклин Груп Камбаните“ ЕООД; и в това подкупът да е в особено големи размери, представляващ особено тежък случай, по повдигнатото ѝ в този смисъл обвинение, както и по обвинението по чл.302а вр. с чл. 26, ал.1 от НК, а също и за разликата на поискания подкуп над сумата от 250 000 евро до 500 000 евро.

- Б. П. е призната за виновна за това, че в съучастие като помагач с Д. П. И. – извършител, в качеството ѝ на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – кмет на Район „Младост“ – Столична община, и П. Г. Д. – помагач, умишлено улеснила подсъдимата Д. П. И. да поиска и приеме дар, който не ѝ се следва от А. И. В. – управител на „Ваклин груп“ ЕООД и „Ваклин груп - Камбаните“ ЕООД, а именно за времето от 16.03.2018 г. до 19.03.2018 г. подс. Д. П. И. да поиска сумата от 250 000 евро, за да извърши действия по служба, като за времето 11.04.2018 г. – 13.04.2018 г. е намалила размера на така поискания дар от 250 000 евро на сумата от 187 500 евро с левова равностойност 366 718,13 лева, платима на части, за да извърши подс. Д. П. И. действия по служба, и на 17.04.2018 г. подс. Д. П. И. да приеме сумата от 70 000 евро с левова равностойност 136 908,10 лева (съставляваща първата част от поискания наследващ ѝ се дар, получена от

помагача П. Г. Д.), за да извърши действия по служба, като подкупът е в големи размери и е извършен чрез изнудване на А. И. В., посредством злоупотреба със служебно положение – престъпление по чл.302, т. 1, т. 2 и т. 4, вр. б. „а“, вр. с чл.301, ал. 1, пр. 1 и 2, вр. с чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 от НК, за което са й наложени наказания: „лишаване от свобода“ за срок от 7 години; „глоба“ в размер на 12 000 лева; „лишаване от право да заема държавна или общинска длъжност, свързана с упражняване на властнически правомощия“ за срок от 9 години и „лишаване от право да се упражнява професия или дейност в рамките на държавни или общински институции, учреждения или предприятия“ за срок от 9 години.

На основание чл. 304 от НПК съдът е оправдал подсъдимата в това като помагач умишлено да е улеснила Д. П. И., последната да е осъществила подкупа при условията на продължавано престъпление с три отделни деяния; за времето 11.04.2018 г. – 13.04.2018 г. да е увеличила размера на първоначално поискания подкуп на 500 000 евро, с легова равностойност 977 915 лева; действията й по служба да са били свързани с последващи административни процедури – съобщаване на издадено разрешение за строеж, откриване на строителна линия и определяне на строителна линия и ниво, разрешаване ползването на строежа, във връзка с УПИ III-1381, VIII-1381 и УПИ IV в кв.40, местност ЖГ „Камбаните – Младост 4“, район „Младост“ – Столична община, както и да са се отнасяли и до следните имоти: УПИ I – 44, 263, 266, 351, 376, кв.38, местност ЖГ „Камбаните – Младост 4“ и УПИ II-267, 352, кв.37, местност ЖГ „Камбаните- Младост 4“, собственост на „Ваклин Груп Камбаните“ ЕООД; и в това подкупът да е в особено големи размери, представляващ особено тежък случай, по повдигнатото й в този смисъл обвинение, както и по обвинението по чл.302а вр. с чл. 26, ал.1 от НК, а също и за разликата на поискания подкуп над сумата от 250 000 евро до 500 000 евро.

- П. Д. е признат за виновен в това, че в съучастие като помагач с Д. П. И. – извършител в качеството й на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – кмет на Район „Младост“ – Столична община, и Б. Е. Х.-П. – помагач, умишлено улеснил подсъдимата Д. П. И. да поиска и приеме дар, който не й се следва от А. И. В. – управител на „Ваклин груп“ ЕООД и „Ваклин груп - Камбаните“ ЕООД, а именно за времето от 16.03.2018 г. до 19.03.2018 г. подс. Д. П. И. да поиска сумата от 250 000 евро, за да извърши действия по служба, като за времето 11.04.2018 г. – 13.04.2018 г. е намалила размера на така поискания дар от 250 000 евро на сумата от 187 500 евро с легова равностойност 366 718,13 лева, платима на части, за да извърши подс. Д. П. И. действия по служба, и на 17.04.2018 г. подс. Д. П. И. да приеме сумата от 70 000 евро с легова равностойност 136 908,10 лева (съставляваща първата част от поискания наследващ й се дар, получена от помагача П. Г. Д.), за да извърши действия по служба, като подкупът е в големи размери и е извършен чрез изнудване на А. И. В., посредством злоупотреба със служебно положение – престъпление по чл.302, т. 1, т. 2 и т. 4, вр. б. „а“, вр. с чл.301, ал. 1, пр. 1 и 2, вр. с чл.20, ал. 4, вр. ал.1 от НК, за което са му наложени наказания: „лишаване от свобода“ за срок от 6 години; „глоба“ в размер на 10 000 лева; „лишаване от право да заема държавна или общинска длъжност, свързана с упражняване на властнически правомощия“ за срок от 8 години и „лишаване от право да се упражнява професия или дейност в рамките на държавни или общински институции, учреждения или предприятия“ за срок от 8 години.

На основание чл. 304 от НПК съдът е оправдал подсъдимия в това като помагач умишлено да е улеснил Д. П. И., последната да е осъществила подкупа при условията на продължавано престъпления с три отделни деяния; за времето 11.04.2018 г. – 13.04.2018 г. да е увеличила размера на първоначално поискания подкуп на 500 000 евро, с легова равностойност 977 915 лева; действията ѝ по служба да са били свързани с последващи административни процедури – съобщаване на издадено разрешение за строеж, откриване на строителна линия и определяне на строителна линия и ниво, разрешаване ползването на строежа, във връзка с УПИ III-1381, VIII-1381 и УПИ IV в кв.40, местност ЖГ „Камбаните – Младост 4“, район „Младост“ – Столична община, както и да са се отнасяли и до следните имоти: УПИ I – 44, 263, 266, 351, 376, кв.38, местност ЖГ „Камбаните – Младост 4“ и УПИ II-267, 352, кв.37, местност ЖГ „Камбаните- Младост 4“, собственост на „Ваклин Груп Камбаните“ ЕООД; и в това подкупът да е в особено големи размери, представляващ особено тежък случай, по повдигнатото му в този смисъл обвинение, както и по обвинението по чл.302а вр. с чл.26, ал.1 от НК, а също и за разликата на поискания подкуп над сумата от 250 000 евро до 500 000 евро.

Настоящото касационно производство е първо поред.

Касационният протест е подаден в срок от надлежно легитимирано лице, каквото е прокурорът. Това се отнася в пълна степен и за подадените касационни жалби от тримата подсъдими.

След като ги разгледа по същество, съставът на ВКС намери, че се дължи отговор в съответната процесуална последователност.

Преди всичко е необходимо да се уточни, че касационната проверка се извършва при твърде лимитирано съобразно чл.347, ал. 2 от НПК служебно начало.

I. По касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК:

На първо място следва да обсъдят възраженията за допуснати процесуални нарушения, които според защитата и подсъдимите опорочават наказателното производство. Законосъобразното протичане на наказателното производство е основната гаранция за разкриване на обективната истина, достигането до която несъмнено е най-значимата цел в този процес. Не всяко нарушение обаче, опорочава непоправимо правораздавателната дейност и не всеки пропуск пречи да се достигне до обективно установяване на фактите.

1. По оплакванията на подс. И. и защитниците ѝ за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК:

Възраженията на касатора И. схематично отразяват недоволство от начина на задържане, обезпечаването на доказателствата, преминават през начина на интерпретиране на събраните доказателства чрез специални разузнавателни средства, противоречиви заключения на експерти и стигат до твърдения за осъществен натиск по отношение на мерките за неотклонение от административен ръководител, който впоследствие е и участник във въззивното производство;

1.1. Касационният състав счита, че мерките за неотклонение са процесуална възможност, която е такава във всеки един конкретен случай и не притежава характеристика на задължителен способ за осигуряване участието на обвиненото лице в наказателното производство. Законодателят е предвидил в определена

степен обусловеност на характера и вида процесуална принуда с доказателствата в подкрепа на обвинителната теза, поне в началото на разследването. По време на съдебното производство тази взаимосвързаност обаче не дава възможност на съда да обсъжда и подлага на преценка доказателствата по делото детайлно и по същество преди крайния съдебен акт. Определянето на процесуалната принуда в крайна сметка е прерогатив на съда, независимо от чуждата инициатива и съответствието ѝ на целите на чл. 57 НПК се отразява на чисто правната сфера на обвинените лица. Ако липсва такова съответствие или то е непълно, конкретната мярка за процесуална принуда може да оказва прекомерно и ненужно въздействие на правната сфера на обвинените лица, да накърнява техните права и законни интереси. Във всички случаи обаче, законодателят е предвидил възможността на дейците да осъществят в пълен обем своята защита, което право им се дължи в наказателното производство, независимо от вида на упражнената спрямо тях мярка за неотклонение.

Възможното несъответствие и прекомерност на определената мярка за неотклонение не може да окаже такова влияние на процеса на разкриване на обективната истина, че да го опорочи окончателно и непоправимо. Евентуалната непропорционалност на прилаганата мярка за неотклонение на целите по чл. 57 НПК следва да бъдат обсъждани и претърпените от това вреди да бъдат възмездявани в рамките на други производства и по предвидения граждански ред. В рамките на наказателния процес те могат да бъдат взети предвид като своеобразен компенсаторен механизъм, сравним с този при провеждане на производство с прекомерна продължителност, единствено при индивидуализация на наказанието в случаите, когато виновността на дееца е установена окончателно.

Оспорването на законността на състава, което прозира зад твърденията по същество за предубеденост, включва и заявено нарушение на презумпцията за невинност чрез медийно отразяване и изявления на представители на държавното обвинение и на изпълнителната власт.

Цитираното оспорване се ползва и от останалите подсъдими, като се излагат и допълнителни съображения, специално от подс.П., което налага това конкретно възражение да бъде разгледано впоследствие и по-надолу – в т. I.2.15.

По отношение на оплакването за влиянието на медийното отражение и изявленията на представители на държавното обвинение и на органи на изпълнителната власт следва да се отбележи, че съдът е конституционно независим орган и неговата дейност не подлежи на външна намеса и контрол, освен този на самата съдебна система. Няма правни и социални механизми, по които волята на независимия съд да бъде подчинена, освен по линия на предвидения институционален съдебен контрол. Също така, макар твърдяното поведение и изявления на медии, представители на прокуратурата и органи на изпълнителната власт да пренебрегва и да нарушава презумпцията за невинност, от материалите по делото не изглежда съдилищата също да са я нарушили или да са били повлияни при произнасянията си.

В българската правна система, основана на континенталното право, липсва законодателна закрепена възможност съдът да забранява подобен род изявления, които са от естество и в състояние действително да нарушат презумпцията за невинност. Тази липса обаче не може да бъде приравнявана на възможност за въздействие върху обективността на съда.

1.2. Твърди се и липса на отговор на направени възражения за преднамерено

поведение на подс.Д., с елементи на злонамереност, което обстоятелство пък подс.И. не е можела да знае и не е взела участие в създадената от този подсъдим обстановка.

Съставът на съда счита, че отговор е даден с възприемането на определено поведение от подс. Д. при установяване на фактите по делото. Ако преднамереността се изразява в това, че подс.Д. желае да получи материална облага от оказаното „съдействие“ на св.В. като осигури изпълнение на дължимо поведение от кмета на район „Младост“, то тогава да, наистина той има преднамерено поведение. Генезисът и първопричината за исканото от св. В. „съдействие“ за реализиране дължимото му се право, което се изразява в това да бъде „уведомен“ за издадената по негова инициатива заповед на главния архитект на София, е умишленото бездействие на кмета на района, подс.И.. Това бездействие има напълно преднамерен характер и е типично бюрократичен административен произвол, довел придвижването на административната преписка до „задънена улица“, един пример за т.н. “параграф 22“ (според сполучливото определение на подс.Д. – т.7 от въззивното производство, л.73), в продължение на много месеци.

Наистина, св. В. е ползвал и съдебната процедура по АПК (макар в случая подс. И. да не е имала правната възможност да администрира преписката чрез „мълчалив отказ“, тъй като е имала правно задължение, без оперативна самостоятелност, да обяви заповедта на главния архитект на заинтересованите страни), но чисто житейски и по напълно икономически причини (получено голямо кредитиране за инвестиционния му проект с текуща годишна лихва в значителен номинален размер) той е бил принуден да „преодолява“ обидените от това му действие представители на общинската власт, в случая подс.И..

Когато се възразява срещу „преднамерено“ поведение на подс. Д. и се твърди провокация към подкуп от страна на св. В., се игнорира ординарния факт, че подс. И. е можела да се предпази от каквито и да било опити за въздействие с кратко действие по служба, изцяло в нейните прерогативи – това, което е сторила по телефона, обаче след като подс. Д. е оставил в автомобила част от поискания и получен от св. В. подкуп. В изпълнение на служебните си задължения подс. И. е следвало незабавно да разпреди обявяването на заповедта на главния архитект на заинтересованите страни, като е имала многократни възможности да стори това в продължение на много месеци. Това не се е случило, защото бездействието ѝ е било напълно умишлено и целенасочено в посока на това да принуди/изнуди св. В. да потърси описаното от съдилищата по същество съдействие на приближения до кмета на района подс. Д.. Описаното поведение на подс. И. напълно съответства на хипотезата, посочена още в ППВС № 8/30.11.1981г. по н.д. № 10/81г., т.9, изр.3-то, покриващо от обективна и субективна страна признаците на изпълнителното деяние на престъплението подкуп.

И когато се разсъждава, респективно възразява, за водените разговори и отбелязвания за проценти от застроена площ, винаги следва тези обстоятелства да се свързват с останените от подс. Д. , но предадени преди това от св. В. пари и тяхното логично съответствие като номинал на „претенциите“ на длъжностното лице.

1.3. Оспорват се и изводите на съда относно деянието, като според защитата се ползвали само част от събраните доказателства със СРС, а останалите се тълкували превратно - относно проведени разговори за проценти. За тях защитата

заявява, че не кореспондират с твърдения подкуп.

Касационният състав счита, че това възражение се основава на разглеждане на доказателствата поотделно, но не и в тяхната съвкупност. Разгледани така изолирано от цялостния доказателствен материал могат да се правят различни интерпретации. Разбира се обаче, такава еднопластова интерпретация не е допустима, поне от страна на съдилищата и изискванията за анализ в съвкупност на събраните по делото доказателства. Изводите на решаващите по същество съдилища са напълно в унисон с изпълнението на това процесуално задължение. В подобен смисъл т.І.1.2., последен абзац.

1.4. Защитата сочи, че не е разбрала как се е формирало вътрешното убеждение на контролирания съд, като не била ясна оценъчната дейност на съда, оспорвайки безкритичното възприемане на показанията на св. В. в противовес на необсъжданите обяснения на подс. И.. Твърди се, че фактическата обстановка е формирана произволно и необосновано.

Касационният състав не би се наел да обсъжда интелектуалните усилия по разбиране на една или друга страна в процеса, но отново следва да отбележи, че показанията на св. В. са важно обвинително доказателство, което не е било нито подценено, нито надценено. По - значимото е, че има кръг от безспорно установени обстоятелства, които са свързани с цялостното поведение на участниците в този процес, мотивират ги и техните действия са логично следствие от тези безспорни факти – т. І.1.2, втори абзац. Настоящият съдебен състав счита, че възражението следва да се отхвърли като неоснователно.

1.5. Неоснователно е и твърдението, че АСНС, без да се аргументира, незаконосъобразно и неправилно е приел заключенията на едни и същи вещи лица по назначени от първата и въззивната инстанция експертизи и които по абсолютно идентични задачи са дали коренно различни заключения. Касаторът не сочи за кои експертизи става въпрос, но подобно обстоятелство е налице единствено при заключенията на двете допълнителни тройни съдебно-почеркови експертизи по делото и се отнася само до въпроса дали част от калкулацията на размера на искания подкуп, отразена в носеното от подс. И. тефтерче, е направена собственооръчно от подс. Д.. Видно е от мотивите на контролираната инстанция (л. 99), а и от съдържанието на самите заключения, че твърдяното противоречие в експертните изводи е само привидно. Изводът, че цифровите ръкописни записи в тефтерчето, представляващи направено изписване „1 12 500 x 15-187 500 и 40 000 x 10-400...“ са изпълнени от подс. Д., е направен след набавянето на допълнителен и достатъчен по обем сравнителен материал, включително такъв, иззет за нуждите на експертното изследване на почерка на подс. Д. и с какъвто експертите не са разполагали при изследването на същия обект в първоинстанционното производство.

2. По оплакванията на подс. П. и защитниците ѝ за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК:

Възраженията на подс.П. са по – детайлни, като визират на първо място игнориране на доказателства от решаващия съд, а също така се спират на липсващи документи, унищожени такива, възприемане за установени на факти, съдържащи се в обясненията на подс.Д. или в използваните специални разузнавателни средства, като въз основа само на последните съдът бил направил съществени изводи.

Възразява се още срещу допуснато от решаващия съд нарушение на чл.303 от НПК и използването на предположения, срещу незаконното разрешаване на използването на специални разузнавателни средства и участието на некомпетентен орган (КПКОНПИ) в прилагането им.

2.1. Първото по ред възражение визира недостатъчна процесуална активност и вземане на мерки за разкриване на обективната истина, с отхвърляне на доказателствени искания и не вземане на отношение относно някои от тях. Съставът ще отбележи, че касационната проверка за разлика от въззивната няма служебен характер. Доколкото касационните основания са строго лимитирани, дължимото от ВКС произнасяне е винаги по повод на конкретно посочените данни в тяхна подкрепа. При така формулираното оплакване липсва изискуемата се конкретика. Следва да се има предвид, че е достатъчно по делото да бъдат събрани относими доказателства в такава степен, която да позволява да се направят еднопосочни и непротиворечиви изводи по предмета на доказване. Липсва задължение за събиране на всички възможни доказателства, а при анализа на събраните по делото доказателства, извършен последователно от въззивната инстанция, е ясно очертан кръгът от относимите и известни факти. Следователно, контролираната инстанция се е произнасяла в съответствие с изискванията на чл.14 от НПК.

Този кръг от относими факти визира наличието на задължение по служба за съобщаване на заинтересованите страни, които са само две, (освен самата община, разбира се), едната от които е дружеството, представлявано от св. В., на заповед РД 5-390/14.06.2017 година на главния архитект на град София, във връзка с реализиране на правото на обжалване по административен ред. В него се включва ненужно дългото време за изпълнение на това задължение, продължило до степен да се превърне изцяло в бездействие, което заслужава отделно недвусмислена оценка за причините за подобно поведение. На следващо място е проявената активност по придвижване на административната преписка след „посещението“ от подс. Д. на служебния автомобил на община „Младост“, в който са били подсъдимите И. и П.. Тези факти са изследвани неотклонно от съдилищата и в рамките на вътрешното им убеждение са получили съответната правна оценка, разбира се, имайки предвид и съответните детайли.

2.2. На поредното възражение за игнориране на важни за защитата доказателства, без аргументация защо не се вземат предвид, за невзимане предвид на множество противоречия и безкритично кредитиране само на ползващите обвинението доказателства, отново следва да се отбележи липсата на конкретност. Отговорът е даден в т. I. 1.4. и т. I. 2.1.

2.3. Възражението за цитиране на документи, които липсват в делото или които „изобщо“ не били предоставени на защитата, е априорно и страда от липса на конкретност. Както бе посочено вече в т. I.2.1., недоволството на страната трябва да бъде облечено в касационно основание и да съдържа в себе си данните (обстоятелствата), които го подкрепят. На съда не е дадена възможност служебно да ги открива, освен ако разбира се, не са в интерес на подсъдимите и не засягат устоите на правосъдието. В този случай касационният състав не намира такива материали, които да са от такова значение, че да променят напълно направените правни изводи.

2.4. Подс. П. твърди, че има нарушение на чл.279, ал. 4 от НПК, като се правели изводи за част от деянията само въз основа на обясненията на подс.Д., прочетени по реда на чл.279, ал. 2 от НПК. Касационният състав не намери такова нарушение. Престъплението, в което са обвинени подсъдимите, е само едно, с различни форми наистина на изпълнителното деяние. Доказателствата се преценяват поотделно, но и в тяхната съвкупност, като извод за нарушение на чл.279, ал. 4 от НПК може да бъде направен само ако отсъстват всякакви други доказателства, а фактите и правните доводи се извличат единствено и само от обясненията на дееца от досъдебното производство, прочетени по реда на чл. 279, ал. 2 и 3 от НПК. С положителност може да се заключи, че фактите по делото, както и правните изводи, не се извличат единствено и само от обясненията на подс. Д. - показанията на св. В. са едно основно и твърде категорично свидетелство за това, а ползваните специални разузнавателни средства само потвърждават поведението и логиката в действията на подс. Д., но и в тези на другите две подсъдими лица - И. и П..

2.5. Оплакването, че съществени изводи на съда се правят само въз основа на данните от използваните специални разузнавателни средства, в нарушение на чл.177, ал. 1 от НПК, се основава също на неправилния прочит на разпоредбата, доколкото нарушение има, когато цялата доказателствена съвкупност, разбирайки обвинителните доказателства, е изградена на тези данни. В този смисъл виж горния абзац – I.2.4.

2.6. Следващото оплакване е, че в нарушение на чл. 303 от НПК осъдителната присъда почива на предположения. Касационният състав намери, че по време на наказателното производство са установени неизменни факти. Твърдението за наличието на предположения, на които се основава присъдата, така както е аргументирано, смесва последните с направени логически изводи при интерпретация на тези факти. По своето съдържание това е оплакване за необоснованост на съдебния акт, която не е касационно основание.

2.7. Подс. П. твърди, че във всички фази на досъдебното производство са й били ограничени процесуалните права и това не е било отстранено, като поддържала всички направени възражения и искания.

Подобно бланкетно оплакване не изпълнява изискванията за посочване на касационните основания и данните, на които се основават, тъй като процесуалните правомощия на касационната инстанция са различни. Отново липсва конкретика, на която да се дължи отговор.

Касационният състав не намери, че правото на защита на тази подсъдима при реализирането на правата й по чл. 55 НПК, респективно - да се запознава с доказателствата, да ги оспорва, включително и да представя свои, т.е., такива, които да позволяват да бъдат отстранени, е било ограничено. Отново ще се отбележи, че в наказателното производство следва да се събират не всички и всякакви доказателства, а тези, които са относими към обвинението и най-вече към установените такива, които изграждат обвинителната теза, от която следва се защитават подсъдимите. Съставът на ВКС не намира такива искания, които да са били относими към предмета на доказване, чрез които да се цели опровергаване обвинителната теза и които да не са били събрани, като по този начин изграждането на защитната теза на подс. П. и на нейните защитници съществено да са били ограничени като цяло.

Що се отнася до анализа на доказателствената маса, както и неговата преценка, там всяка страна на общо основание и по принцип може да отпрати претенции за липса на обсъждане на отделни доказателства или превратното им тълкуване. В настоящия казус касационният състав не намери оплакванията в този аспект за основателни.

2.8. Твърди се на следващо място, че използването на СРС е незаконно, неоснователно и че в прилагането им е участвал некомпетентен орган. Проследявайки процесуалното развитие на наказателното производство, съставът на ВКС не стигна до подобни изводи, които да потвърждават възражението на подс.П..

Сигналът е подаден в Държавната агенция по национална сигурност, тъй като законовият регламент е предвиждал специализирана дирекция в ДАНС да противодейства на корупционни прояви на лица, заемащи висши държавни длъжности -чл. 4, ал.1, т. 3 от закона за ДАНС.

Междувременно в законодателната основа на противодействие на корупцията е настъпила промяна, като е приет съответния закон – ЗПКОНПИ, (обн. ДВ, бр.7/19.01.2018 г.). Това законодателно изменение обуславя институционалните действия на КПКОНПИ по подадения сигнал срещу подс.И. – чл. 6, ал.1, т. 32 от закона.

Чл. 13, ал.1, т. 7 от ЗПКОНПИ е уредил правомощията на комисията, респективно - дирекцията по чл.16, ал. 2 от него, да поиска прилагането на специални разузнавателни средства.

При доклада по подадения сигнал (без правно значение дали е устен или писмен, достатъчно е да има автор) пред новообразуваната комисия на 31.01.2022 година, е съобразен чл.106, ал. 2 от закона и е взето решение за прилагане на точка първа от разпоредбата.

Няма законова пречка подаденият сигнал, ведно със съставения доклад, имащи значение на такива по чл.209, ал.1 от НПК, да бъдат присъединени към вече образуваното досъдебно производство, като подобно решение е изцяло в рамките на процесуалната самостоятелност на наблюдаващия прокурор. Това впрочем е изяснено при мотивирането на въззивния съдебен акт в достатъчна степен и пунктуалност.

Трябва да се отбележи, че след като веднъж е съобщено за извършено престъпление от общ характер, отношението на инициатора на подадения сигнал е правно ирелевантно. Приложимо е служебното начало и законът е дал възможност за преценка само на държавното обвинение как да процедира. Съображенията на подателя на съобщението да не го поддържа и изявленията за „оттегляне“ на подадения сигнал практически са лишени от правна стойност и значимост.

Провеждането на оперативно-техническите мероприятия по ползване на специалните разузнавателни средства е извършено от органите по чл.12, ал.1 и чл.123, ал.2-ра, т.5 от закона за ДАНС, достъпът до тях на служители на КПКОНПИ е съобразен със законовите промени и не противоречи на наказателнопроцесуалните норми. Исканията за прилагане на СРС са направени от компетентен орган - наблюдаващия прокурор по смисъла на чл.173, ал.1 от НПК и са дадени съответните разрешения от съда.

Възражението относно законосъобразността на действията на съдебните органи по даване на разрешение за използване на специални разузнавателни средства не се основава на съществуващо противоречие със закона. Никакво

съмнение няма, че доказателства в подобни случаи, а конкретно и в този случай, не могат да бъдат събрани по друг начин, освен чрез СРС, доколкото длъжностното лице не се среща лично с подателя на сигнала (като се изключи еднократното и договорено от подс.Д. виждане) и в договарянето на наследващия се дар в замяна на действията по служба участва посредник - подс.Д.. Наличната конспиративност в действията на тримата подсъдими предполага именно ползването на специалните разузнавателни средства - съобразно чл.173, ал.2 ,т .6 от НПК.

Впрочем, въззивният съд твърде подробно се е занимал с възраженията относно образуването на наказателното производство, основанията за това, относно използваните специални разузнавателни средства и участието на служители на КПКОНПИ. Всяко едно използвано разрешение е анализирано и съпоставено с наличните към този момент доказателства, с възлагането на отделни действия на служителите на комисията от прокурор по делото и след този обстоен анализ съдът законосъобразно е стигнал до извод, че възраженията не са основателни. При този подробен и аналитичен подход касационният състав напълно се съгласява с този извод.

В този смисъл възражението за незаконосъобразност на използването на специални разузнавателни средства, в определена степен голословно, следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Може с положителност да се заключи, че всички действия на държавните органи до този момент са съобразени с буквата на закона.

2.9. Следващото възражение е за съществено изменение в диспозитива на обвинението и на обстоятелствената част, сторено за първи път в присъдата на апелативната инстанция, след като събраните по делото доказателства са опровергали обвинителната теза. Подс. П. счита, че не е могла да се защити, като тези промени били опит за продължаване на наказателното производство.

Тези твърдения не кореспондират с конкретните процесуални действия и нормативното разрешение. Подсъдимата е получила облекчаване на наказателнопроцесуалното си положение чрез оправдаване за част от действията си и прилагане на по-леко наказуем състав на престъплението подкуп. Не са били необходими нови усилия за защита в този смисъл, тъй като същественото изменение на обстоятелствената част на обвинението предполага да се влошава наказателноправното положение на обвинените лица, като например се разширява обемът на обвинението (без да се прилага закон за по-тежко наказуемо престъпление) или се въвеждат нови фактически обстоятелства. В случая обемът на обвинението значително се стеснява, при това в интерес не само на подс.П., а и на останалите двама подсъдими.

Разбира се, има своеобразна реституция на обвинението относно предмета на престъплението, но това е законосъобразно с оглед претенцията на държавното обвинение, заявена с подадения въззивен протест.

Наказателното производство се прекратява само при предвидените от закона случаи - чл.289 от НПК, но не и при преквалификация на обвинението. В такъв случай наказателното производство продължава до постановяване на окончателен съдебен акт. Поради това възражението се приема за неоснователно. Несъстоятелно е и твърдението, че подсъдимата можела да възрази с документи от събраната доказателствена маса срещу преквалификацията на деянието, а можела и да поиска да се съберат още доказателства, поради което е налице отстранимо нарушение на процесуалните правила. Подсъдимата няма правен интерес да

оспорва облекчаването на собственото си наказателноправно положение, нито е необходимо да се полагат повече каквито и да било усилия за събиране на доказателства относно оправдателните части на обвинението. Правото на защита на подс.П., поне в тези части, е удовлетворено в максимална степен.

2.10. Последващото твърдение е за унищожаване по време на досъдебното производство на доказателства, които биха били в полза на защитата и биха могли да послужат за опровергаване на обвинението. То също се явява априорно и голословно, доколкото по делото са установени основните факти, които ползват от една страна обвинението, от друга - задача на защитата е да ги опровергае, ако това е възможно. Това твърдение принципно може да има основание, само ако посочените обстоятелства в т.І.2.1, втори абзац можеха да бъдат различно интерпретирани. Касационният състав обаче, не намира такава възможност, тъй като няма правнологично и житейско обяснение за друга различна интерпретация на тези факти, поради това не съществува правна и фактическа възможност за друг, различен анализ, освен този в подкрепа на обвинителната теза.

По време на първоинстанционното производство е правено искане от подс.П. за предоставяне на информация на магнитен носител, твърдени са липса на видеозапис и на провеждани разговори на св. В. с подс. Д. – т.5 от съдебното следствие пред първата инстанция, л.1837 до л.1840. Всъщност подсъдимата освен да е отправяла искания, е и задавала въпроси, като например защо не са отбелязани пропуснати обаждания в съответните транскрипции на съставените ВДС. Последното обстоятелство има повече от очевиден отговор – защото не са провеждани разговори и поради това не е имало съдържание за съответен запис. Така или иначе достатъчно данни и като фактически обстоятелства по този въпрос се съдържат в съответните трафични данни, предоставени от мобилния оператор, откъдето и самата подсъдима черпи информация. Но тези данни не са спорни изобщо по делото. В том 6-ти, л.130-134 от първоинстанционното съдебно следствие е даден отговор за техническите причини, поради които не са водени едновременно видео и аудио записи – това се е случило поради прекъсване на захранването на техническото устройство, с което е осъществяван видеозаписът, докато паралелното устройство за водене на аудиозапис е продължило да записва непрекъснато. Материален носител извън изготвените ВДС не е можел да бъде представен, тъй като е спасен закона – чл. 31, ал.3 от ЗСРС, и е унищожен в изискуемия се от закона десетдневен срок от прекратяването на прилагане на специалните разузнавателни средства. Разбираемо е това разрешение на законодателя, който цели да не се допуска мултиплициране/копиране с последващо разпространение на информация извън рамките на наказателното производство. Няма обаче никакви данни, които да обусловят дори предположение за получена информация, която би ползвала подсъдимите до степен да ги оневини или смекчи наказателноправното им положение в процеса и която да не попада в изготвените ВДС.

Позоваването на практиката на ЕСПЧ, конкретно на казуса *Natunen v. Finland*, apl.№ 21022/04г., решение от 31.03.2009 г. не води до други изводи. Унищожената информация трябва да има съдържание, което с положителност ползва или е възможно да ползва защитата. Такова позоваване в конкретика няма. Съдът по цитираната практика, независимо, че отчита нарушение по чл.6, § 1 от Конвенцията, не е счел за възможно делото да бъде повторно разгледано, въпреки изричното искане. Присъдено е само обезщетение, което предполага, че ако се

преценява евентуално нарушение, то не води по никакъв начин за извод за опорочено установяване на обективната истина. Още повече не може да се направи искания извод от страна на защитата, че в цялост събраните доказателства чрез специални разузнавателни средства следва да се изключат и да не могат да се ползват при постановяване на присъдата. При събирането на тези доказателства, както се посочва досега, липсват нарушения при процедурата, и липсва логично обосноваване на това искане, освен субективното желание на защитата и на подсъдимата, което в случая е недостатъчно.

2.11. На следващо място са налични твърдения за неясни и противоречиви мотиви на въззивната инстанция, довело до възприемане на взаимно изключващи се събития.

В светлината на изложеното дотук може да се отбележи, че въззивната инстанция е следвала правната и житейска логика при изложение на установените факти. Използването на белетристичен похват за попълване на събитийния сюжет, тъй като не са налице изцяло и само преки доказателства, не е недостатък на съдебния акт, стига да не влиза в противоречие с основополагащите факти от предмета на доказване. Касационният състав не намира обаче такова противоречие с установените обстоятелства- вж. т.І.2.1., абзац 2.

2.12. Възражава се срещу липсата на коментар на множество възражения на защитата, което правело присъдата на въззивната инстанция необоснована. В допълнителното изложение от защитата се поставя акцент върху липса на отговор за съществуващи противоречия за произхода на парите в показанията на св. В., както и относно това, че не са били предадени при срещата на последния с подсъдимите И. и П..

Тези възражения излизат извън рамката на касационните основания. От друга страна, касационният състав намира, че всеки един относим към предмета на доказване и установен по делото факт е намерил своя дължим доказателствен анализ и съответно коментар. Всъщност е напълно ирелевантен произходът на парите като предмет на престъплението и по отношение на изпълнителното деяние, както и е напълно ясно, че двете подсъдими пряко не са преговаряли за поискване и приемане на дар, това е била „служебната роля“ на подс.Д..

2.13. Оспорва се цитиране на несъществуващи реплики от ползваните специални разузнавателни средства, както и невярно цитиране чрез дописване на думи и изрази, чрез което да се придаде определен смисъл, както и извадени от контекст отделни реплики.

Конкретно се твърди, че не съществува реплика от мотивите „20 евро на кв.м. си е добра сделка“. Действително такава реплика не съществува, поне в мотивите на въззивния съдебен акт относно установената фактическа обстановка и който се контролира от настоящата инстанция. В контекста на оплакванията на подс.П. би следвало да се разбира, че е недоволна от такова отразяване именно в мотивите - възприетите факти, на апелативната инстанция. Последната обаче напълно добросъвестно и пунктуално е отбелязала използваните цитати. Не е допуснала произволна интерпретация на изразеното задоволство от подс. И. - транскрипция на разговор, записан със СРС в т. 7, л. 8 от въззивното производство (съответната фоноскопска и гласово идентификационна експертиза по протокол № 2-/ИДИ-119), именно във връзка с уговорения размер на искания от подс.В. подкуп, платим на три равни вноски. Проведеният и контролиран разговор е пространен, но съдът е ползвал само относимите към обвинението обстоятелства и не се е

отклонил от действителното му съдържание. Касационната инстанция счита, че липсва допуснато каквито и да било процесуално нарушение, ограничило правото на защита на подс. П., но и на другите двама подсъдими, при извършения доказателствен анализ.

2.14. На следващо място се оспорва съдържанието на съдебния протокол от 06.07.2020 година. Твърди се прочитане на съкратена версия на присъдата. Редът за оспорване, тоест за поправки и допълнения в протокола, е този по чл.312 от НПК, който подсъдимата не е използвала. Съобразно чл. 131 НПК протоколът има формална удостоверителна сила за случилото се и касационната инстанция не намира, че е допуснато съществено процесуално нарушение. Може да се отбележи допълнително, че съкратена версия на обявяване на присъдата не означава липса на съответствие с действително постановения съдебен акт. Това отбелязване не променя становището на касационната инстанция, че съдебният протокол е удостоверил съобразно изискванията на закона обявяването на присъдата.

Устното мотивиране на присъдата, което се твърди от подсъдимата, че не е вписано в протокола, не е реквизит от последния, не се дължи на страните и поради това липсва задължителното му вписване. Това е сторено за удобство на страните и за тяхна информираност преди да получат мотивите в съответния законоустановен писмен вид. От това обстоятелство не могат да се правят изводи в посока на допуснато процесуално нарушение.

В процедурата по чл. 309, ал. 1 от НПК не е предвидено участие със становища на страните. Подсъдимата посочва, че не била отразена дискусия по мярката за неотклонение. Такава дискусия по силата на разпоредбата не се дължи и поради това не може да бъде записана. Изявленията на страните, ако е имало такива, са извънпротоколни и е следвало да не бъдат изобщо допускани съобразно правомощията на председателя на състава по чл. 266 и чл. 267 от НПК. Усмотрението на председателя на състава и на самия съд да допусне подобни изявления или дискусии не подлежи на съдебен контрол, но с положителност може да се отговори, че не съставлява процесуално нарушение.

2.15. Подсъдимата П. оспорва също законността на предходните съдебни състави по същество, по отношение на случайния подбор на съдебните заседатели и на председателя на първоинстанционния състав. Твърди наличие на предубеденост и въздействие върху първоинстанционния състав от председателя на въззивната инстанция и председател на въззивния съдебен състав.

По отношение на въззивния съдебен състав посочва, че освен цитираната предубеденост на председателя на състава, съдията-докладчик се е произнасял по законността на собствени действия на предходни етапи на разследването - издаването на разрешения за използване на СРС.

2.15.1 При определянето на съдията-докладчик на 22.08.2018 година е спазен принципът на случаен подбор, видно от представения по делото съответен протокол – измежду седемнадесет съдии по щат, от които само един е бил в продължителен отпуск по болест. Въззивната инстанция е дала подробен отговор на това възражение, впрочем, като допълнително са изискани по делото протоколи от общо събрание на съдиите от СНС за освобождаване на един от съдиите от разпределение поради натовареност. Няма нарушение на ЗСВ, конкретно на чл.9, ал.1 от ЗСВ, регламентиращ случайното разпределение на делата. Възражението с основание е отхвърлено от въззивната инстанция, отхвърля се и от настоящата.

2.15.2. Възражението срещу избора на съдебните заседатели е обсъдено от въззивната инстанция също много подробно. Констатирано е, че са спазени разпоредбите на чл. 16, ал. 2 и ал. 4 от Наредба № 7/28.0.2017 г., на ВСС на РБ, (обн.ДВ, бр.81/10.10.2017 г.). Това се установява и от касационния състав. Възраженията на подс. П. са насочени към участието на съдебния заседател Праматарова-Щуркова, участвала в РИК, 25-ти район, където попадал и район „Младост“, чийто кмет е била подс. И.. Въззивната инстанция съвсем последователно и логично е обсъдила участието на съдебния заседател, включително и при изборите за Европейски парламент на 26.05.2019 година, в които е взела участие като кандидат и подс.И.. Съдът не е намерил основание за отвод, както и за наличие на конфликт на интереси. Тази съдебна заседателка е изпълнявала свой граждански дълг, не е била участник на ръководно ниво в нито една политическа формация, а и изобщо не е членувала в партия – чл. 67, ал. 3, т. 3 от ЗСВ. Дори и по формален признак липсва основание за извод за несъответствие на нейния статус с участието ѝ като съдебен заседател в това наказателно производство. Касационният състав намери, че направените възражения относно участието на съдебния заседател Щуркова са несъстоятелни, тъй като изпълнението на посочения граждански дълг не влиза в противоречие със задълженията като съдебен заседател, които също са проявление на изпълнение на дълг към обществото. Самостоятелните решения за отвод на отделни професионални съдии, изтъквани от защитата, са плод на друга фактическа обстановка, на въпрос на субективна преценка за приложението на чл. 29, ал.2 от НПК и не могат по никакъв начин да бъдат съотнасяни с положението в процеса на съдебен заседател Щуркова.

Възраженията за предубеденост от страна на председателя на въззивния състав не почиват на материалите по делото. Твърдението за оказан натиск също не намира опора в доказателствения материал по делото. В касационното производство не могат да бъдат установявани нови факти, не само в рамките на обстоятелствената част на обвинението, но дори и в процедура по установяване на процесуални нарушения (т.н. наречения процес в процеса). Подобни твърдения (детайлни в допълнителното изложение на защитата на подс.П.), които могат да включват дори и начина на упражняване на административните функции в съдебната система, могат да бъдат обсъждани и евентуално установявани като факти в една възможна процедура по чл. 422 от НПК, но не и в настоящето касационно производство..

2.15.3. По отношение избора на състав, който да разгледа образуваното въззивно производство е необходимо да се отбележи публичността на избор на съдията-докладчик - т. 1-ви, л. 130-134 от въззивното производство. Съдебните състави са предварително формирани, нямат връзка с това или което и да било друго наказателно производство, като основен и случаен е изборът на съдия-докладчик по делото. Без да е било необходимо, това е било извършено публично и първоначално не са предявени възражения. Постъпилите по-късно възражения във връзка със статуса на докладчика по делото на командирован съдия не могат да бъдат възприети. Командирането се извършва единствено и само в интерес на правосъдието и необходимостта да има попълнени, съответни законни състави за разглеждане на въззивните протести и жалби. Оспорването на статута на командированите съдии на първо място не държи сметка за този интерес на правосъдието – делата да се разглеждат своевременно. На второ място, при

предварително формирани състави, съобразно натовареността на съответния съд и щатната му комплектовка, да се възразява срещу попълването на незаети места чрез формулата на командироването – по смисъла на чл.121 от КТ и чл.227, ал.2 от ЗСВ, означава на практика да се осъществява избор на състав от страните, чрез намаляване на опциите за случаен подбор, което не е допустимо.

2.15.4. В молба, депозирана в касационното производство, подс. П. заявява, че е лишена от правни средства за ефективна съдебна защита, тъй като въззивният акт е постановен от незаконен и зависим съдебен състав. Обосновава се с това, че проверяваната присъда е постановена от административния ръководител на АСНС и двама командировани с негова заповед съдии. Това оплакване според съдебния състав също е неоснователно.

Изискването за независимост и безпристрастност на съда като елементи от гарантираното както с чл. 47, ал. 2 от Хартата за основните права на ЕС, така и с чл. 6, т. 1 ЕКПЧ право на справедлив процес, обхваща два аспекта – външен и вътрешен. Налице е богата съдебна практика на Съда на ЕС, според която независимостта на съда се свързва със самостоятелното упражняване на функциите, при липса на йерархична обвързаност или подчиненост на когото и да е било от изпълнителната или законодателната власт и получаването на нареждания или инструкции от какъвто и да е било вид от други държавни органи вън от съдебната система. Подобна самостоятелност защитава съда от всякаква външна намеса или натиск, чрез които може да се упражни влияние, включително и политическо, и така да се накърни независимостта на членовете му при вземане на решение. В този смисъл са решение от 27.02.2018 г., Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, т. 44 и цитираната в него практика и решение от 25.07.2018 г., LM, C-216/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:586, т. 63.

Доколкото АСНС отговаря на посочените в тези решения критерии изобщо не би могло да се обсъжда въпросът за неговата независимост. Вторият аспект – вътрешният, се свързва с понятието за безпристрастност, което се отнася до еднаквата отдалеченост на съда от страните по спора и запазването на обективност и липсата на всякакъв интерес от изхода на спора извън строгото прилагане на правната норма (вж. решение от 19 септември 2006 г., Wilson, C-506/04, EU:C:2006:587, т.52, решение от 25.07.2018 г., LM, C-216/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:586, т. 65).

Несъмнено, правилата за формирането на състава на съда, за назначаването, за срока на упражняване на функциите и основанията за самоотвод, отвод и освобождаване от длъжност на членовете на съда, включително и уредбата на командироването в интерес на службата на съдия от един съд в друг съд, както и основанията за неговото прекратяване, имат отношение към въпроса за независимостта и безпристрастността на националната съдебна юрисдикция. За да бъдат гарантирани, те следва да са публично известни, в какъвто смисъл е и постоянната съдебна практика на Съда на ЕС (вж. решение от 25.07.2018 г., LM, C-216/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:586, т. 66, решение от 16 ноември 2021 г., по съединени дела C-748/19—C-754/19, EU:C:2021:931, т. 67, решение от 6 октомври 2021 г., W.Ż., C-487/19, EU:C:2021:798, т. 127 и цитираната там съдебна практика, решение от 20 април 2021 г., Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, т. 53 и цитираната там съдебна практика).

В ЗСВ като устройствен закон на органите на съдебната власт, формирането на съдебния състав по дела, подсъдни на АСНС, е уредено в чл. 9 ЗСВ и чл. 107в,

вр. чл. 105 ЗСВ, а командироването и основанията за неговото прекратяване в чл. 107б, ал. 1, чл. 227, ал. 2-9 и приетите с решение на ВСС по Протокол № 25 от 27.06.2013 година, изменени и допълнени с решение по Протокол № 31 от 25.07.2013 година Правила за командироване на съдии, прокурори и следователи и в този смисъл – те са публично известни.

Посочените разпоредби изключват каквато и да е намеса или възможност за влияние на изпълнителната или законодателната власт, а от там – да бъде поставена под съмнение независимостта на съдебния състав. Видно е от приложените по делото протоколи за разпределение, коментирани по-горе в т. I.2.15.3, че съдебният състав е формиран при стриктно спазване на чл. 9 ЗСВ.

Неоснователно е и твърдението, че командироването на съдии от СНС зависи единствено от волята на административния ръководител, председател на АСНС, който решава съществуващ кадрови проблем в съда. Изискват се още предварително както съгласието на магистрата, ако командироването му е за срок по-голям от три месеца, така и становището на административния ръководител на СНС. Отделно от това командированите съдии следва да отговарят и на посочените в закона критерии за командироване (чл. 227, ал. 1, 2 и ал. 5 ЗСВ). Самото решение на председателя на АСНС да командирова съдия от СНС подлежи на контрол от страна на Съдийската колегия на ВСС. Тя, като орган, който отговаря за кадровото обезпечаване в органите на съдебната власт, разполага с правомощието да прекрати на основание чл. 30, ал. 5, т. 18 ЗСВ командироването на съдия в друг орган на съдебната власт, когато са нарушени предвидените в закона условия и ред за командироване или е възникнала необходимост за кадровото обезпечаване на работата на органа на съдебната власт, от който съдията е командирован. Решението на СК на ВСС подлежи на съдебен контрол (вж. решение № 82238/25.06.2020 година по адм. дело № 13214/2018 година на ВАС). В този смисъл без опора в действащата нормативна уредба подс. П. претендира, че решението на председателя на АСНС да командирова двама от членовете на състава, постановил проверявания съдебен акт, е еднолично и по неизвестни критерии, както и че по тази причина на практика присъдата е постановена от състав, в който двама от членовете са зависими от третия член и председател на състава. Следва да се посочи още, че ЗСВ не изключва административните ръководители на различните по степен съдилища от дейността по правораздаване (чл. 80, ал. 1, т. 4, чл. 86, ал. 1, т. 8, чл. 106, ал. 1, т. 6, чл. 107в, вр. чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗСВ). Освен това законът не поставя ограничения и за броя на командированите съдии, които могат да участват в един съдебен състав (чл. 82, чл. 105, чл. 107в, вр. чл. 105, чл. 110, т. 1 ЗСВ). Така, хипотетично, е напълно възможно съдебният състав да се състои дори изцяло само от командировани магистрати. Затова броят на командированите съдии в съдебния състав и продължителността или броя на отделните случаи на командироване не могат да обосноват претенцията за незаконност на състава. Разпоредбата на чл. 227, ал. 9 от ЗСВ и прогласения в чл. 258 от НПК принцип на наказателния процес за неизменност на състава, разглеждащ делото, дават ясен отговор и на поставения от подс. П. въпрос за командироването на член на съдебния състав за датите на съдебните заседания.

2.15.5. Когато се обсъжда възможната предубеденост на членове от състава на въззивната инстанция, съобразно практиката на ЕСПЧ се разграничава субективен и обективен подход.

В настоящето производство касационният състав се ръководи от този генерализиран подход, отчитайки, че личната безпристрастност на членовете на съдийския състав, професионални съдии, се предполага до доказване на противното – в подобен смисъл *Piersack vs. Belgium*, решение от 01.10.1982г., *Cubber vs. Belgium*, решение от 26.10.1984г., *Thorgeir Thorgeirson vs. Iceland*, решение от 25.06.1992г., *Padovani vs. Italy*, решение от 26.02.1993г. и др. Действително личното пристрастие се установява трудно. При изложени вече мотиви за вземането на едно или друго решение е съвсем очевидно, че съответствието им с установените факти е свързано с наличието на убеждение във виновността на дееца (в случая) по чисто хронологически и логически причини. Възможно е да се установи дори и в такъв случай предубеденост, но в редките случаи, когато взетото решение не се основава на фактите по делото, а на постулати от личната преценка и светоглед на съдията.

В настоящия казус касационният състав не намери основание да допусне, че е проявено подобно лично пристрастие от когото и да било от членовете на въззивния състав.

Няма процесуална забрана за съдията-докладчик, особено по смисъла на чл. 29, ал.1 от НПК, да участва при продължаване на наказателното производство, след като в първоначалния етап и при неотложните следствени действия е преценявал необходимостта от извършване и законосъобразността на едно или друго процесуално-следствие, включително и при издаване на разрешения за използване на специални разузнавателни средства. В такива случаи в преимуществена степен съдът се ръководи от формални критерии, а обсъждането на обвинителните доказателства се извършва в контекста само на тяхното наличие или не, а не се изразява в оценка на тяхната достоверност и установяване на вина на дееца. Законодателят е изоставил обратния подход с промяната в чл. 29, ал.1 от НПК - с отмяна на забраната по б. "г", със ЗИДНПК (обн., ДВ, бр. 63/2017 година). Няма забрана и съответно процесуална пречка в рамките на последващия съдебен контрол издалият съответните съдебни актове - разрешения или одобрения, да преоцени законосъобразността на един или друг подобен съдебен акт в светлината на цялостния събран доказателствен материал. В случая преценката на съдията-докладчик, че издаваните по време на досъдебното производство съдебни актове съответстват на закона, се потвърждава и от настоящата съдебна инстанция, виж т. I.2.8.

2.16. Подс.П. твърди като цяло и нарушения на чл.6, § 1 от ЕКЗПЧОС; - възразява, че част от използваните СРС били унищожени и това пречело на защитата да ги ползва в своя защита.

Отговор е даден в т. I.2.10.

2.17. Поредното оплакване включва твърдение за ограничаване на достъп до доказателства в секретните деловодства, не са предоставяни копия от тези доказателства преди постановяване на присъдата. Подсъдимата посочва, че не е имала възможност да ползва водените от нея записки извън секретно деловодство или в съдебната зала. Позовава се на липса на равенство на страните – така ЕСПЧ, *Matyjek v. Poland*.

Цитираното дело разглежда казус, който се отличава съществено от настоящия.

В българското наказателно правораздаване ограничението за ползването на секретни материали е равноотнositимо към всяка една от страните, включително и за

съдебния състав. Това може да става по определен ред и няма изключение за нито една от страните. Действително записките не могат да бъдат изнасяни от страните от секретно деловодство, но те нямат ограничение във времето за запознаване и водене на записки, освен в рамките на работното такова на съответното секретно деловодство, с което се съобразява и ангажирания с делото съдебен състав (като запознаването на страните е приоритетно пред това на съда). Нещо повече, за разлика от цитирания случай, където записките не са могли да се ползват пред лустрационния съд, няма никаква забрана според българското право те да се ползват по време на съдебното заседание. Затова настоящата съдебна инстанция не намери основание да отсъди, че е нарушен принципът на равенство на страните по описания от подсъдимата начин.

2.18. Подсъдимата П. твърди, че има отказ да се предостави достъп до цялата преписка по допускане и използването на специални разузнавателни средства, чрез които били събрани основните доказателства по обвинението. Пзовава се на практика на ЕСПЧ – *Leas v. Estonia*.

Вече беше посочено, че основните обвинителни доказателства се съдържат най-вече в показанията на св. В.. Данните, събрани чрез специални разузнавателни средства, не са самостоятелен и основен източник на доказателства, а допълват и подкрепят обвинителната теза, която се основава най-вече на цитираните показания.

В рамките на това производство и с оглед събраните по делото доказателства не би могло да се обоснове теза, че обвинението е разполагало с някакви доказателства, събрани извън процеса, в рамките на провежданите оперативно-технически мероприятия, които са останали скрити за подсъдимите и биха могли да повлияят на резултата от настоящето наказателно производство, аргумент от доводите по §80 от цитираното от подс. П. дело, конкретно съобразно *Connolly v. UK*, решение № 27245/95, 26.06.1996 г. и *Moiseyev v. Russia* решение № 62936/00, § 22, 09.10.2008 г. Основен принцип в българския наказателен процес е да се събират в рамките на производството всички относими, а в множество случаи дори и неотносими, но поискани от страните доказателства. Провежданите оперативно и оперативно-технически мероприятия извън процеса нямат никаква доказателствена стойност и никога не са се използвали без съответното правно легализиране в процеса - тоест чрез въвеждането им чрез свидетелски показания или по друг процесуален начин. Разбира се, разрешените оперативно-технически мероприятия, включващи използване на специални разузнавателни средства, имат съответната подготовка и планиране, за което се изготвят по административен ред съответни документи, тоест води се преписка, но групите за проследяване, човешките ресурси за контрол на провежданите срещи и разговори съставляват информация, която няма нито пряко, нито косвено отношение за потвърждаване или опровергаване на обвинителната теза. Касационният състав в този случай заключава, че подсъдимите като цяло са имали възможността да организират и да представят без ограничение на възможността всички релевантни аргументи. Разбира се, когато например се твърди, че превозното средство, управлявано от подс. И. е било без контрол и е било възможно предметът на подкупа да е оставен от трето, неустановено по делото лице и това следва да се изследва, това не е релевантен аргумент. И това е така, защото е достатъчно да се проследи пътя на парите, започнал от наличния по делото свидетел В., а алогичните твърдения са избран субективен подход на реализиране на защитната теза. Съдът от въззивната

инстанция обаче с основание ги е отхвърлил, като това се споделя и от състава на ВКС. Очевидно е, че не всеки факт или аргумент е в състояние да допринесе за разкриване на обективната истина по делото, като именно в това се състои и задачата пред всеки един съдия и съдебен състав – да отсее спорното от безспорното и нужното от ненужното.

В § 81 от цитираното решение на ЕСПЧ достатъчно ясно е очертан кръгът от обстоятелства, които могат да доведат нарушение на правото, гарантирано от чл.6, §3 (b) от Конвенцията – да не се предоставят на защитата такива материални доказателства, съдържащи подробности, които е възможно да помогнат на обвиняемия да се оневини или пък да намали отговорността си. Но както е посочил съдът в Страсбург, от обвиняемия се очаква да представи конкретни причини за подобно искане – така *Bendenom v. France*, решение от 24.02.1994г., § 52. В настоящия казус от подсъдимата нито са посочени конкретни причини за подобни твърдения, нито касационният състав сам намира такива обстоятелства, които да могат да опровергаят обвинителната теза и конкретно посочените вече по-горе обстоятелства, или пък да доведат до различното им тълкуване - т.І.2.1, втори абзац.

2.19. На последно място по отношение на твърдените допуснати процесуални нарушения по водене на процеса се обобщава, че страните са третирани неравно по време на целия процес – отказ от събиране на множество доказателства, които биха подкрепили защитата, както и режимът на достъп до секретните материали.

Касационната инстанция вече имаше възможност да отговори на тези оплаквания - виж горния абзац. Следва да се повтори, че липсва неравно третиране на страните. Събрани са всички относими доказателства, както са проверени и събираните до този момент, но разбира се, не може да бъде даден приоритет на защитната теза пред обвинителната, както и обратното, тъй като основната цел е установяване на обективната истина, а не провеждане на процеса съобразно субективното виждане и цели на една или друга от страните, било то подсъдимите или пък държавното обвинение. Въззивната инстанция не се е отклонила нито за миг от предмета на доказване, като съвсем естествено е била ограничена от рамките на обвинението и необходимостта да се потвърди или отхвърли обвинителната теза.

2.20. В допълнението на защитата се прави оплакване и за нарушение на ЗПрП по отношение на подс.Д.. Оплакването не е относимо към осъществяваната защита на подс. П., но тъй като оспорваните обяснения засягат наказателноправното положение и на тази подсъдима, следва да се разгледа. В хипотезата на чл. 94, ал. 1, т. 5 НПК (а и по т. 3 от НПК, доколкото първото привличане като обвиняем на подс. Д. е за престъпление по чл. 302а НК), защитата се явява задължителна. По аргумент от т. 9 на същата норма може да се направи несъмнения извод, че интересите на правосъдието са изисквали подсъдимия да има защитник, независимо от това, че подсъдимият е можел поначало да си позволи да заплати адвокатско възнаграждение. Въпреки тази възможност чисто фактическото реализиране на това право се ограничава от времевите рамки и неотложността на извършваните следствени действия. Затова касационната инстанция счита, че назначаването на служебен защитник до фактическото ангажиране на упълномощен такъв не съставлява процесуално нарушение и не ограничава ничии права.

3. По оплакванията на подс. Д. и защитника му за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК:

Касаторът Д. чрез защитата си възразява акцентирано срещу допуснати процесуални нарушения, които са отстраними;

3.1. На първо място се твърди нарушение на чл. 279 от НПК по отношение на депозирани от подс. Д. обяснения и неправилното им възприемане от страна на въззивната инстанция като годен доказателствен източник, което е в противоречие с чл. 287, ал. 4 от НПК. Извеждат се доводи от процесуалната позиция на първоинстанционния съд, който бил ги изключил от доказателствената съвкупност, независимо от това, че ги бил приобщил на основание чл. 279 от НПК.

Защитата в допълнението си детайлно посочва развитието на процесуалното положение на подс. Д. по време на досъдебното производство – привличането му в качеството на обвиняем първоначално и модифицирането на обвинението, даваните обяснения в тази връзка. Позоваването обаче на разпоредбата на чл.279 от НПК, съответно на чл. 287, ал.4 от НПК, в контекста на изтъкнатите доводи от защитата, не се възприема от касационната инстанция. Последната норма визира изцяло и само съдебното производство, доколкото изменението на обвинението в тази фаза на процеса създава необходимост от съвсем нови и различни усилия за упражняване правото на защита.

До началото на съдебното производство, разследването не е приключило, а предстои внасяне на обвинителен акт, едва с който се очертава фактическата и правна рамка на наказателното преследване срещу подсъдимия и предметът на доказване е определен от гледна точка на извършеното престъпление и участието на подсъдимия в него. Съдебното производство е същинската фаза на процеса, в който в пълна степен се реализира правото на защита и поради тази причина всяко едно изменение на фактическата или правна рамка на обвинението се отразява пряко и непосредствено на упражняване на правото на защита, на необходимите нови усилия за организирането ѝ. Обвинението е формулирано в рамките на внесен обвинителен акт и тези рамки не могат да бъдат изменяни произволно и във вреда на подсъдимия. Затова законодателят е предвидил, че когато е изменена фактическата или правна рамка на обвинението, подсъдимият следва да има възможност да се съобрази с нея и да даде нови обяснения. Целта е да не се допуска произволна процесуална изненада във вреда на подсъдимия. От друга страна трябва да се отбележи, нормата на чл. 287, ал. 4 НПК е изрична и се отнася само за този етап от наказателния процес. В досъдебното производство нормата, която съответства като цяло на чл.287 от НПК, е чл. 225 от НПК, но тя не е с идентично съдържание и правни последици. При сравнителното тълкуване отчетливо се забелязва отсъствие на волята на законодателя да придаде на двете норми еднакво съдържание. Законът също така не предвижда преpraщане, нито съществува неяснота или непълнота. И това е така, защото обвинението до изготвянето на окончателния обвинителен акт е винаги работно и подлежи на изменение, но само ако се утежнява наказателноправното положение на обвиненото лице или е необходимо да се привлекат нови лица. В противен случай дори не се налага модифициране/изменение на обвинението. За дадените обяснения в качеството на обвиняем е съвсем очевиден различния законодателен подход, тук законодателят не е предвидил ограничение за използване на дадените до този

момент обяснения от дееца, които, освен всичко друго, е напълно възможно да са наложили това изменение (разбира се, при съобразяване на чл.116 от НПК).

При тези изрични разрешения е напълно произволно прилагането на разширително, по аналогия или по друг аргумент тълкуване. Настоящият съдебен състав споделя преобладаващата в случая съдебна практика, съдържаща се в решение № 234/1.12.2017 година по н.д. № 407/2017 година на ВКС, II н.о., решение № 556/14.02.2012 година по н.д. № 2580/2011 година на ВКС, I н.о., решение № 25/10.02.2010 година по н.д. № 727/2009 година на ВКС, III н.о., решение № 29/27.04.2018 година по н.д. № 1264/2017 година на ВКС, I н.о. , за разлика от цитираните решения № 15/08.02.2016 по н.д. № 1613/2015 година на ВКС, II н.о. и Р № 463/2008г., на ВКС, III н.о. (погрешно в жалбата е посочено, че решението е на II н.о.) .

3.2. Защитата навежда доводи за допуснато съществено процесуално нарушение чрез превратно тълкуване на събрания доказателствен материал, като твърди, че му е придадено съдържание, каквото отсъства. Подобни доводи се отхвърлиха вече от настоящия касационен състав – в I.1.2, I.1.3 и I.2.11.

Поведението на подс.И. е злонамерено и користо мотивирано. То не може да бъде обяснено с твърденията, че това е нейна „мисия“ и че е провокирана, тъй като преднамерено е създавала условия за предлагане чрез своето упорито и мотивирано от нищо друго, а само от корист, бездействие.

Защитата на подс.Д. се разпростира върху поведението на подс.И. и излага теза, че само този подсъдим заявявал искане на подкуп от кмета на район Младост и нямало други доказателства за обратното. Твърдението е невярно – виж т. I.2.13, съответно посочената вече транскрипция на разговор от фоноскопна и гласово идентификационна експертиза по протокол № 2-/ИДИ-119,

II. По твърденията за нарушаване на материалния закон;

1.1. Подс.И. в лично подадената касационна жалба не конкретизира бланкетното си оплакване за нарушаване на материалния закон. Съобразно правилно установените факти касационният състав заключава, че деянието, за което е обвинена подс. И., е осъществено от обективна и субективна страна, като правилно е определена и формата на съучастие, съобразно от нейното длъжностно качество.

2.1. Подс.П. се е концентрирала на оплакване за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и не е изложила доводи за нарушение на закона, освен твърдението, че не е извършила инкриминираното й деяние. Касационният състав намира, че въззивната инстанция е изложила достатъчно убедителни доводи за авторството на подсъдимата и степента на нейното участие, които напълно се споделят предвид установената фактическа обстановка и значимите факти – отново т. I.2.1, втори абзац.

3.1. Защитата на подс.Д. настоява, че е налице провокация на св. В. към подкуп и поради това законът не е приложен правилно.

Съдът вече има възможността да обсъди подобни възражения, относими и към поведението на самия подс.Д. – I.1.2.

Защитата излага пространни съображения за срещите на св. В. със св.Д., с наблюдаващ прокурор, с подс.Д.. Позовава се и на проведен разговор на 07.02.2018г., като не се излагат съществени доводи, а се правят внушения, базиращи се изцяло на предположения. Това може да е допустим похват за

защитата, но внушенията не могат да изместят акцента от многократното цитирано дотук умишлено бездействие на подсъдимата. То е първопричината за вземането на решение за използване на СРС, а вземането на решение как да бъде доказано престъплението е въпрос по целесъобразност, след като има законно основание. Правно неотнормено е дали св. В. се е срещал със служители на ДАНС и КПКОНПИ, или с наблюдаващ прокурор, дали е определяна линия на поведение и са давани тактически указания. Ако подсъдимата И. не беше поставила непреодолими препятствия от административен характер – чрез умишлено бездействие и беше изпълнила задълженията си по тази преписка, то тогава тези действия биха били напълно безпредметни. Това отграничение е направила въззивната инстанция, за разлика от първостепенния съд, който очевидно е игнорирал първопораждащото поведение на подс. И.. Няма никакво основание да се приеме, че органите на ДАНС, КПКОНПИ и на държавното обвинение са били информирани за поведението на подс. И. по отношение на св. В. преди той да се обърне към тях или пък че те преднамерено са го изпратили да провокира подсъдимата – така следва и от §49 от делото Горгиевски срещу БЮРМ, № 18002/2002г., окончателно решение от 10.12.2009 г. Ако можеше да се приеме, че нищо не би било извършено без намесата на органите на реда, то несъмнено би било налична провокация и съответно до липсата на справедлив процес – така и по делото Ванян срещу Русия, № 53203/99, § 47, 15 декември 2005 година. Съдът заключава, че съобразно приложения в делото Банникова срещу Руската федерация тест, § 37-50, за наличието или не на провокация, може да се даде пълен отговор на възражението за провокация към подкуп.

В резюме: Съдът на ЕСПЧ, наричан занапред накратко съдът, се е позовал на определението по делото *Ramanauskas v. Lithuania*, apl.№ 55146/14, което заключава, че когато органите по разследването не се ограничават по пасивен начин да разследват престъпна дейност, а подтикват субекта чрез упражняване на влияние да извърши престъпление, което иначе не би било извършено, и да се съберат в тази връзка доказателства, се касае за провокация. В случая изнудването чрез бездействие вече е било започнало. Тук е важно да се отбележи, че практически едно подобно бездействие може да се дължи на чисто субективни качества на кмета на района, например нежелание да се изпълняват служебни задължения, било то поради некомпетентност, леност или по други причини. По делото обаче по безспорен начин е установено, че подсъдимата И. е била достатъчно активна в служебната си дейност и упражняването от нея бездействие има друг, съвсем целенасочен характер. При получаване на недължимата, но поискана от нея престация, подсъдимата е наредила незабавно изпълнение на служебното задължение, което е преди всичко нейно.

Съдът е изследвал причините, довели по провеждането на разследването, в конкретния случай с използване на специални разузнавателни средства. На първо място съдът е изследвал дали е имало обективни подозрения, че жалбоподателят е участвал в престъпна дейност или е бил предразположен да извърши престъпление.

В конкретния случай настоящият съдебен състав се сблъсква с предходно поведение, идентично с това по отношение на св. В., довело до образуването на досъдебно производство. Бездействието е било целенасочено, мащабно и не само по отношение на св. В., и предразположението към подобен вид престъпления е било ясно очертано в начина на изпълнение на служебните ѝ задължения

(наложило оплаквания пред централното общинско ръководство). В § 39 съдът се позовава на решение по делото *Teixeira de Castro v. Portugal*, в което се подчертава факта, че националните власти изглежда не са имали основателна причина да подозират жалбоподателя в предишно участие в трафик на наркотици. В настоящия случай подсъдимата за първи път изпълнява избираемата длъжност на кмет на район, поради което съпоставянето по този начин на наказателноправното положение на подсъдимите по двата случая е неуместно.

Съдът затвърждава критериите по делата *Eurofinacom v. France*, (реш.), № 58753/00, ECHR 2004-VII), *Vanyan и Khudobin v. Russia*, като посочва че се изисква всяка предварителна информация относно съществуващото престъпно намерение да може да бъде проверима и органите по разследването да могат да докажат на всеки един етап (... от процеса), че са имали основателни причини да организират процесуалните действия по този начин, чрез използването на специални разузнавателни средства - с позоваване на *Ramanauskas*, §§ 63 и 64, и *Malininas v. Lithuania*, № 10071/04, § 36, 1 юли 2008).

Съдът също така отбелязва, че дори осъдените лица да са имали наказателна присъда, то това само по себе си не установява наличието на продължаваща престъпна дейност - *Constantin and Stoian v. Romania*, № 23782/06 и 46629/06, § 55, 29 септември 2009 г. В конкретния случай с подс. И. и подс. П. обаче, липсата на осъждане и криминална активност е условие за заемането на длъжността, поради което сравнителният критерий не е удачен.

Съдът отчита, че трябва да има обективни доказателства, че е налице предполагаемо неправомерно поведение на извършителите, за да може да бъде обоснован извода на държавното обвинение за необходимостта от разследването. В случая имаме повтарящо се неизпълнение на служебни задължения, от което се търпят вреди, както и свидетел, който е подложен на административен натиск – чрез бездействие и по същество е изнудван. Подсъдимата И. показателно се интересува от разгърнатата площ на застрояване, впитайки умело като кауза дадени политически обещания и демонстрирана грижа за създаване на социална среда за малките жители на общината – чрез изграждане на детски площадки. Разговорът със св. В. е също така показателен – детските площадки са само завоалиран код за обещание към св. В. за удовлетворяване на неговото законно искане за приключване на административната процедура по обявяване заповедта на главния архитект на град София. Действията на подс. И. напълно съответстват на предварително съобщеното от подс. Д. и уговорено поведение.

Не може да бъде направен извод, че органите по разследването са подбудили подсъдимата да извърши деянието. Съдът е отбелязал, че тясно свързан с критерия за обективни подозрения за бъдеща престъпна дейност е моментът, в който е започнало използването по същество на наказателнопроцесуални методи и средства за следене, наблюдение и подслушване, като е необходимо да се разграничи ясно дали има „присъединяване“ към престъпното деяние или има и подбуждане.

В нито един момент св. В. не е предприел инициатива да даде пари, без да са му поискани. Вярно е, че е демонстрирал желание да разреши възникналите затруднения и да изключи фактора време, който му носи финансови загуби, но подсъдимият Д. е този, който добре е познавал другите две подсъдими и е уведомил, че тези затруднения могат да бъдат разрешени само по един начин – с подкуп. Двете подсъдими никога директно не са поискали подкуп (така или иначе,

срещата им със св. В. е била само една), но това не демонстрира нежелание да се извърши престъплението, а е направено единствено с предохранителна цел, чрез използване на посредника Д..

Всъщност настоящият казус покрива разрешенията, дадени в делото *Miliniene v. Lithuania*, (№ 74355/01, 24 юни 2008 г.). Делото е иницирано от група лица, решили да подадат оплакване до държавното обвинение относно бездействието на подсъдимата. Св. В. също е решил да се обърне към държавата и в съответствие с възможностите на наказателната процедура, разследването по неговия сигнал е инкорпорирано в първоначално образуваното производство, вж. т. I.2.8.

За да бъде осъществено наблюдение, следене и подслушване, несъмнено има оказана помощ от разследващите органи, като обаче дори и те не са успели да предоставят финансови средства, които да удовлетворяват претенцията на подс. И. и подс. П.. Съдът в цитираното дело е установил, че няма злоупотреба в такъв случай – в правната рамка на модел на симулация на престъпна дейност, с по същество предоставяне на имунитет от наказателно преследване, тъй като основна цел на правораздавателните органи е да проверяват наличните оплаквания за криминални действия.

На последно място, всички действия, които са поставили под контрол тримата подсъдими, са били в съответствие с характера на предполагаемото престъпление и неговото конспиративно осъществяване и са били разрешени и контролирани по отношение на тяхната законосъобразност от независим съд. Дадените разрешения сами по себе си не се ползват със силата на „пресъдено нещо“ – „*res judicata*“, те не са „имунизирани“ от последващ съдебен контрол във всички следващи инстанции. Подс. И. и подс. П. не са били подложени на натиск от подс. Д., за да вземат „корупционното решение“, въпреки обратните им твърдения. Последният, *inter alia*, не е бил във връзка с оторизираните власти, не му е била задавана „линия на поведение“ и дори да е бил активен в определени моменти, то това е част от неговата самостоятелна дейност по подпомагане и улесняване на корупционното деяние (а степента на активността му не може да бъде ценена в наказателноправен аспект, тъй като би представлявало утежняване на неговото положение в процеса, ограничено само до фигурата на „помагач“).

В случая с подс. Д. мотивацията на последния е изцяло користна, а неговата активност е била ограничавана не от нежеланието на двете подсъдими да се срещат с него, а просто от това, че не е придобил господството върху корупционния дар.

Иначе в това наказателно производство използването на „тайните средства“, тоест - специалните разузнавателни средства, е извършено изцяло след разрешение от съд и е подложено на перманентен съдебен контрол по време на цялото наказателно производство – така, както е указал съдът по делото *Vanyan v. Russia*, §§ 46 и 47, и както и в делото *Khudobin v. Russia* § 135.

4.1. Държавното обвинение в протеста си акцентира именно на нарушение на материалния закон, допуснато при частичното оправдаване и съответно преквалифициране на деянието в по-леко наказуемо.

Всъщност, така както е формулиран протестът, той се явява вътрешно противоречив. Иска се само частична отмяна на присъдата, в нейния оправдателен диспозитив. Логическият извод е, че държавното обвинение не иска отмяна на присъдата в частта, с която подсъдимите са признати за виновни и съответно са осъдени по възведеното им обвинение. Подобен вид искане не е възможно да бъде

удовлетворено. Същевременно като алтернатива се иска увеличаване на наложените наказания и едновременно с това се иска връщане на делото на въззивната инстанция за ново разглеждане. Касационната инстанция при това първо по ред разглеждане не е в състояние да удовлетвори искането за увеличаване на наказанието, тъй като липсва процесуална възможност.

Отделно от тази процесуална невъзможност касационният състав напълно споделя доводите на въззивната инстанция при допуснатата по същество преквалификация на деянието по по-леко наказуем състав и за отсъствието на деяние по чл.302а от НК. Тези доводи са пространни и детайлни по отношение на дължостното качество на подсъдимата И., относно изпълнителното деяние и квалифицираните му проявни форми, относно наличието на съучастие и настоящата контролираща инстанция не намира основания да не се съгласи с тях. Въззивната инстанция с основание е приела, че не е налице признакът за изключително висока степен на обществена опасност на дейците и действително личните характеристики на подсъдимите не визират такава изключителност. Проявената упоритост при злоупотребата със служебното положение, макар далеч да не е положителна характеристика, все пак не разкрива никаква изключителност на степента на обществена опасност на подс. И.. Същото се отнася и за действията на другите двама подсъдими. Иначе за касационният състав е очевидна не само злоупотребата като квалифициращ признак, но и като такава на общественото доверие, което е облякло подсъдимата И. в мантията на представител на изпълнителната местна власт.

III. По изложеното касационно основание за явна несправедливост на наложеното наказание;

Касационният състав се солидаризира с изтъкнатите доводи на въззивната инстанция относно възприетия размер на поискания и приет дар, надвишаващ значително квалифициращия признак „големи размери“. Касационният се съгласява с изтъкнатото съображение на въззивната инстанция, че осъществяването на две от формите на изпълнителното деяние – „поиска“ и „приеме“ води до дължима оценка и по отношение на наличието на отегчаващо отговорността обстоятелство. На това обаче, не може да се придаде важно значение, тъй като тези две форми са логически и фактически последователни. Поискването в повечето ординарни случаи води и до приемане, след като насрещната страна се е съгласила да удовлетвори първата форма на изпълнителното деяние. Неразривната практическа и житейска връзка не изисква изключително строга наказателна оценка.

Вярна е констатацията на въззивната инстанция, че осъществяването на деянието при наличието на три от четирите квалифициращи признака съставлява отегчаващо отговорността обстоятелство. Начинът на упражняването на изборната изпълнителна власт, злоупотребата с доверието на избирателите не са положителни характеристики на личността на подс.И.. Независимо от формата на съучастие и липсата на пряко избиране, подобна оценка се отнася и за подс. П..

Въззивният съд е отчетел и смекчаващите отговорността обстоятелства, като касационната инстанция допълнително намери, че следва да бъде отчетен продължителният период на задържане на подсъдимите, който не може да бъде обусловен от тяхна изключително висока степен на обществена опасност, каквато вече се посочи, че липсва. Не е от толкова съществено значение, но все пак следва

да се отчете и сравнително продължителният период на провеждане на наказателното производство, който сам по себе си играе и самостоятелна роля при постигане целите по чл.36 от НК.

Последните обстоятелства водят касационната инстанция до извод, че за разлика от възприетото от въззивния съд, наказанието следва да се определи при относителен баланс на смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, с незначителен превес на първите, именно поради допълнително изложените обстоятелства.

Така касационният състав намери, че наказанията на подсъдимите следва да бъдат съответно намалени, както следва;

- На подсъдимата И. – от 8 години лишаване от свобода на 6 години лишаване от свобода, размерът на глобата следва да се намали съразмерно, от 15 000 лева на 12 000 лева, а наказанията лишаване от право по чл.37, т.6 и 7 от НК – от по 10 години лишаване от право да заема държавна и общинска служба, свързана с упражняване на властнически правомощия и лишаване от право да упражнява професия и дейност в държавни и общински институции, учреждения и предприятия на по 8 години;

- На подсъдимата П. – от 7 години лишаване от свобода на 5 години лишаване от свобода, размерът на глобата от 12 000 лева на 10 000 лева, а лишаването от права по чл.37, т.6 и т.7 от по 9 години на по 7 години;

- На подс.Д. – от 6 години лишаване от свобода на 4 години лишаване от свобода, глобата от 10 000 лева на 8 000 лева, а лишаването от права по чл.36, т.6 и т.7 от НК- от по 8 години следва да се намалят на по 6 години.

Намаляването на наказанията на подс.П. и на подс.Д. и ново определеният им размер изисква и промяна на първоначалния режим на изтърпяване на наложените наказания, който следва да се измени от „строг“ на „общ“ – чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС.

Претенцията на държавното обвинение за увеличаване на наказанието не може да бъде удовлетворена, както вече се обясни – Ш.4.1., но не са налице и обективни основания за това.

Може да се отбележи, че постановяването на нова присъда в конкретния казус, за което втората инстанция е изложила пространни съображения – л. 205 от мотивите, не би било необходимо, ако не се налагаше да се измени присъдата в посока на утежняване на обвинението, тоест в оправдателната част относно предмета на престъплението, т.е. от 187 500 евро до окончателно възприетия от въззивната инстанция размер от 250 000 евро. При всички случаи актът на въззивната инстанция е съобразен с процесуалната инициатива на страните – в случая на прокурора, както и с действителната воля на законодателя, доколкото деянието подкуп наистина се явява съставомерно и при осъществяване на първата форма на изпълнителното деяние подкуп съобразно чл.301, ал.1 от НК. Няма порок на въззивния акт в това отношение.

По тези причини касационната инстанция възприе изцяло предложеното от въззивната инстанция приложение на материалния закон и не намери допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да опорочават и дезавуират обвинителните изводи. Единственото, което касационният състав намери за необходимо да коригира, това са наложените наказания на подсъдимите и определения първоначален режим за подс. П. и подс.Д..

Съставът на ВКС прие, че атакуваният съдебен акт следва да се измени в

посочената по-горе част и смисъл.

С оглед на това и на основание чл.354, ал. 2, т.1, вр. ал. 1, т. 4 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА въззивна присъда 06.07.2020 г. по ВНОХД № 314/2019 г. на Апелативния специализиран наказателен съд, като НАМАЛЯВА наложените наказания, както следва;

- На подсъдимата Д. П. И. – от 8 години лишаване от свобода на 6 години лишаване от свобода, глобата от 15 000 лева на 12 000 лева, наказанията лишаване от право по чл.37, т.6 и 7 от НК – от по 10 години лишаване от право да заема държавна и общинска служба, свързана с упражняване на властнически правомощия и лишаване от право да упражнява професия и дейност в държавни и общински институции, учреждения и предприятия на по 8 години;

- На подсъдимата Б. Е. Х.-П. – от 7 години лишаване от свобода на 5 години лишаване от свобода, глобата от 12 000 лева на 10 000 лева, а лишаването от права по чл.37, т.6 и т.7 от по 9 години на по 7 години, като ОПРЕДЕЛЯ първоначален общ режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода;

- На подс.П. Г. Д. – от 6 години лишаване от свобода на 4 години лишаване от свобода, глобата от 10 000 лева на 8 000 лева, а лишаването от права по чл.36, т.6 и т.7 от НК- от по 8 години по 6 години, като ОПРЕДЕЛЯ първоначален общ режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

ПОТВЪРЖДАВА въззивната присъда изцяло в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: 1.
2.